

Taina evlaviei - un adevăr foarte prețios

18 noiembrie 2005

Gili Cârstea

“Unirea dintre natura divină și cea umană este unul dintre cele mai prețioase și mai misterioase adevăruri ale planului de răscumpărare. Despre el scrie Pavel când spune: ‘Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu a fost descoperit în trup’ - 1 Tim 3:16 KJV” (5 T 746).

Atunci când spune că Dumnezeu a fost “descoperit în trup,” Pavel nu credea că El a luat doar o înfățișare omenească ocazională. Nici Ioan nu dorește să spună că Hristos era Dumnezeu cu o înfățișare omenească, atunci când a spus că “S-a făcut trup și a locuit printre noi.” După sesiunea din 1888, sora White a înțeles cât de departe este credința noastră de realitățile profunde despre care vorbeau apostolii în cuvinte atât de simple.

În și prin Hristos, omenirea a fost conectată din nou cu Dumnezeu, legătură care se rupsesse în Eden. Planul de mântuire nu cerea ca Fiul lui Dumnezeu să fie unit din nou cu natura lui Dumnezeu. Acesta este un non-sens larg răspândit în teologia creștină. Din contră, familia omenească avea nevoie să fie făcută din nou un templu al lui Dumnezeu prin Duhul. Sămânța lui David trebuia legată din nou la izvorul vieții. Sămânța femeii trebuia să fie făcută o locuință în care să-și găsească odihna Creatorul. Dacă nu ar fi așa, spița neamului lui Hristos redată de apostoli ar fi o glumă cu totul deplasată.

Lucrul prețios și misterios în același timp este că familia omenească păcătoasă, degradată și condamnată la pieire, a fost legată din nou la sursa vieții, producând astfel Omul Isus Hristos, prima ființă din noua familie divino-umană, al doilea Adam. În acest fel a fost zdrobit capul șarpelui.

Primul Adam a fost făcut “un suflet viu,” pe când Noul Adam a fost făcut “un duh dătător de viață.” Aceasta înseamnă că toți cei ce vor avea “credința lui Isus” vor fi făcuți temple ale lui Dumnezeu, urmând pe Fratele lor mai mare pe calea consacrată care pătrunde “dincolo de perdea.” Aceasta este “calea nouă și vie” pe care Hristos a deschis-o pentru copiii primului Adam, prin “perdeaua dinăuntru” (Evr 10:20). Este singura cale care duce la desăvârșirea “cerută de cugetul” nostru. Acesta este gândul lui Hristos.

El nu poate fi exprimat mai clar decât în cuvintele următoare:

“Hristos a demonstrat că este posibil ca omul să se prindă prin credință de puterea lui Dumnezeu. El a arătat că păcătosul, prin pocăință și exercitarea credinței în neprihănirea lui Hristos, poate fi împăcat cu Dumnezeu și să devină părtăș de natură divină, biruind stricăciunea care există în lume prin poftă” (SM 223-224).

“Hristos a venit să ne facă părtăș de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

“Dumnezeu Se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate” (TM 47).

Și totuși, aceste descoperiri glorioase nu au reușit să impresioneze rămășița până acum. Estimarea pe care a făcut-o Duhul lui Dumnezeu asupra credinței bisericii acum un secol rămâne perfect valabilă pentru teologia bisericii rămășiței:

“Mulți dintre voi nu pot deosebi lucrarea și prezența lui Dumnezeu... Există printre noi bărbați, în poziții de răspundere, care susțin că... o credință asemenea cu cea a lui Pavel, Petru sau Ioan, este... învechită și inacceptabilă pentru timpul prezent. Este socotită ca absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă” (5T 74, 79).